

Parajednotky a letecké výsadky

(dokončení)

Kluzáky jsou velmi zranitelné při letu v malých výškách, poněvadž jejich manevrovací schopnost bez motorické síly je velmi malá a stávají se tudíž snadno terčem pozemní obrany nepřítele nebo útoku se vzduchu.

Z toho důvodu piloti kluzáků drží se pokud možno co nejdéle ve veliké výši a teprve v blízkosti místa přistání spouští se do přízemních výšek a rychle přistávají.

Předností kluzáků překonávají všechny jejich nevýhody a proto vojenské použití kluzáků v budoucnu bude velmi významné. Jejich únosnost stoupá, rovněž zlepšováním aerodynamického tvaru zvětšuje se jejich dolet a schopnost manevrovací. V rukou zkušených pilotů představují velmi laciný a velmi užitečný bojový prostředek.

Němci použili kluzáků v boji poprvé při útoku na Albertův Kanál a Fort Eben Emael v Belgii v r. 1940. Kluzáky v tomto boji nepředstavovaly rozhodující složky a použití jejich v této akci možno považovati spíše za stadium pokusné. Rovněž invase Krety pomocí kluzáků představuje stále jen pokusy, třebaže jich zde bylo použito ve větším měřítku než v Belgii. Němci utrpěli zde tak vysoké ztráty, že již 2. a 3. dne od

započítí invase od jejich dalšího použití upustili.

Ale ani neúspěchy, které měli Němci při použití kluzáků při invasi Krety, neodradily od pokračování ve stavbě kluzáků ve velikém měřítku a ve velikých rozměrech, což svědčí o tom, že plně věří v úspěch dopravy tímto způsobem.

Při akcích v Holandsku a na Kretě získali Němci velikých zkušeností v použití kluzáků nejen k dopravě leteckých výsadků, ale také k zásobování jednotek v předu vysunutých nebo izolovaných.

V Lybii bylo použito kluzáků ve velikém počtu k zásobování nejen předsunutých jednotek, ale i k zásobování celé Rommelovy armády. Zbraně, střelivo, potraviny, pohonné hmoty pro motor. vozidla a letouny byly dopravovány kluzáky z Krety. Naloženy příslušným materiálem, byly vlečeny Ju-52 ze základny na Kretě a po odpoutání nedaleko Derny pokračovaly ve svém letu na určená letiště, zatím co motor. letouny vracely se na Kretu pro další kluzáky. Týmže způsobem byla zásobována v noci obležená německá posádka v Halfay.

Další tabulka nám podává přehled naložení kluzáků pro deset mužů :

	Počet osob	V předu						V zadu			
		1. pilot	2. četař	3. desátník	4. úderník	5. úderník	6. ošetřov. raň.	7. úderník	8. střelec	9. pomocník	10. pomocník
Autom. karabina	3	I									
Zásobníky pro detto	30	10									
Kul. pistole	10	I	I	I	I	I	I	I	I	I	I
Zásobníky pro detto	110	11	11	11	11	11	11	11	11	11	11
Pušky	4				I	I		I		I	
Puška s dalekohledem	1			I	I	I	I			I	
Bandalíry se 100 náboji ..	5			I	I	I	I			I	
Ruční granáty	81	I	9	9	9	9	9	9	9	9	
Leh. kulomet	1								I		
Záložní hlaveň pro l. k. ..	1										I
Zálož. součástky pro l. k. ..	1									I	

Pokud se týče motor. letounů, které provádějí vleky kluzáků, shledáváme se opět s různými typy; pro vlek možno použití všech, ať to jsou letouny stíhací, bombardovací, pozorovací anebo cvičné. Přirozeně záleží na typu letounu, kolik kluzáků letoun může vzít do vleku, jejich velikost a pod. Normální vlastnosti vlečného letounu značně klesají, hlavně, pokud se týče rychlosti a akčního radia. Rychlost vlečného letounu klesá všeobecně asi o 20 km na 1 hod.

Podle velikosti kluzáku bude moci motorový letoun vleci 2-3 kluzáky, někdy pouze 1 a v případě posledních velikých typů kluzáků bude zapotřebí k jeho vleku 2-3 motor. letounů. Někdy bude stačit vytáhnouti takový kluzák do příslušné výšky pomocí 2 nebo 3 letounů, jakmile tuto výšku nabude, zůstává ve vleku pouze jeden a ostatní se vrátí zpět na letiště.

V některých armádách praktikuje se ten způsob, že pilot kluzáku je současně velitelem jeho let. výsadky. Proto piloti kluzáků rekrutují se z řad důstojníků a poddůstojníků.

Toť je jen stručné pojednání o kluzáku jako o bojovém prostředku, jehož význam zasluhuje pojednání speciálního.

STYK A SPOJENÍ U LETECKÉ PĚCHOTY.

Jestliže je styk a spojení v každé jednotce důležitou složkou velení, tím více toto pravidlo platí o let. pěchotě.

Uvědomíme-li si, že úkol let. pěchoty jest založen na využití každého sebemenšího úspěchu a jeho rozšíření, hlavně v první fázi boje, a na rychlosti, s jakou veškeré akce jsou prováděny, vyplne jasně důležitost styku a spojení u obou složek let. pěchoty s ostatními zbraněmi, se kterými spolupracují.

Jaký jest vlastně úkol styku a spojení u let. pěchoty, jest vysvětleno tímto:

- 1) Spojení dává veliteli možnost velení vzdáleným jednotkám.
- 2) Spojení dává veliteli možnost spolupráce s jednotkami na souši, moři i ve vzduchu. Přiblížíme-li k taktické situaci, vyžadujeme:
- a) Spojení mezi velitelstvím, řídicím operace, a zasazenými jednotkami.
- b) Spojení mezi zasazenými jednotkami navzájem.
- c) Spojení v zasazených jednotkách.
- d) Spojení mezi velitelem, řídicím operace, a velitelem letectva.
- e) Spojení mezi velit. letectva a letištěmi.

- f) Spojení mezi zasazenými jednotkami a letectvem — buď přímo nebo prostřednictvím příslušného velitelství.
- g) Spojení s letectvem, které provádí ochranu nebo zasazené jednotky podporuje nebo zásobuje.

Každá větší jednotka a hlavně spoj. jednotka let. pěchoty má příslušné spojovací prostředky (pojítka), kterými velitel disponuje, t. j. vhodně je kombinuje, aby vyhověl taktickým potřebám. Množství pojitek (spoj. prostředků) a tudíž i organizace takové spoj. jednotky závisí na taktických požadavcích.

Boj let. pěchoty vyžaduje, aby byl důkladně předem vypracován spojovací systém pro první fázi boje. Ovšem, ani zde nebude moci býti vybudován tak pružný spojovací systém, aby vyhovoval všem možnostem. Taktické požadavky se budou měnit s vývojem bojové situace. Proto bude často zapotřebí rychle měnit i spojovací systém.

Není vždy možné vyhověti všem požadavkům spojení jedním pojítkem a proto nutno použití pojitek různých.

Z charakteristiky jednotlivých pojitek vyplne nám použití pojítka vhodného.

Jedním z nejrychlejších a nejspolehlivějších pojitek je radio, které hlavně pro první fázi boje, kdy potřeba zpráv o situaci jest nejnaléhavější, je naprosto jediné a tudíž nepostradatelné. Velká jeho pohyblivost, malá váha, možnost spolupráce i s odloučenou jednotkou, nezranitelnost mezi koncovými body, to vše představuje radio jako pojítko pro let. pěchotu nejideálnější.

Radio stává se u let. pěchoty základním pojítkem od nejmenších taktických jednotek až po vojsková tělesa, a to ať již pracují samostatně anebo spolupracují s jinými jednotkami nebo zbraněmi.

V zasazených jednotkách od velitelství parapraporu níže jest všeobecně používáno lehkých přenosných radiopřístrojů fonických, avšak o poměrně malé donosnosti.

Pro spojení pararoty s vel. praporem nebo velitelstvím jednotky, ke které jest pararota přidělena, používá se přenosných radiopřístrojů běžného typu. Pro spojení v rotě může býti použito přístrojů, pracujících na ultrakrátkých vlnách. Taková stanice váží asi 5 až 7 kg a může býti snadno umístěna v torbičce nebo sumce, mikrofon je konstruován ve formě náramkových hodinek nebo možno použití hrdelního mikrofonu, sluchátko namontováno do přílby a antény zašité do švů blůzy. Ladění jest kolíkové, což znamená, že jest možno pracovati pouze na

č. 4-5/44

několika frekvencích, jež jsou nastaveny vsunutím kolíčku do příslušné zdířky.

Tohoto přístroje jest užíváno jen tehdy, dovo-li-li to terén. Může býti přidělena radio-stanice i o větší donosnosti, pracující na krátkých vlnách; tato není tak stíněna terénem nebo objekty na něm. Tyto stanice jsou přidělovány četám nebo skupinám, provádějícím zvláštní úkoly, jejichž povaha vyžaduje rychlého předávání zpráv.

Jest užíváno ještě jiného ultrakrátkého radiového přístroje. Jeho donosnost v terénu jest asi 1-2 km; je-li viditelnost z jedné stanice na druhou a jsou dobré povětrnostní podmínky, jest možno korespondovati až na vzdálenost 20 km. Má 4 suché a 4 Voltové baterie v sáčcích, upevněných kolem pasu. Vlastní přístroj se drží při použití v ruce. Jednoduchým stiskátkem zapojuje se na příjem nebo vysílání, anténa jest upravena v podobě kříže a dá se snadno složit, výška asi 30 cm. Přístroj má jednolampový zesilovač a váží asi 5 kg.

Pro spojení vel. parapraporu s velitelskými vyššími jsou přidělovány přístroje s větší donosností. Ani tyto přístroje nejsou těžké. Jsou nesený 3 muži a dopravovány ve dvou zásobnících:

- 1) radiostanice,
- 2) akumulátory a pomocný materiál.

Je zásadou zabezpečovati spojení jednak zdvojováním, t. j. zřizovati spojení alternativní, jednak přidělováním pomocných frekvencí.

Vedle radia, jako hlavního pojítka, jest používáno všech ostatních druhů pojítek, jako letounů, aut, motocyklů, jízdních kol, pěších spojek, holubů, optických pojítek i pojítek drátových.

Pojítka optická především budou vedle radiového spojení jediným pojítkem jednotek s letcem; identifikační a vytyčovací terče k označení velitelsví, postupu jednotek, signalizační terče k předávání stručných zpráv pomocí smluvených značek, vyžadování boj. materiálu, potravin, spolupráce (bombardování nepř. odporů, označování cílů pro bombardování), rakety a optické přístroje (Lucas a pod.), to vše jsou pojítka, která vedle radia zabezpečují spolehlivé vzájemné spojení.

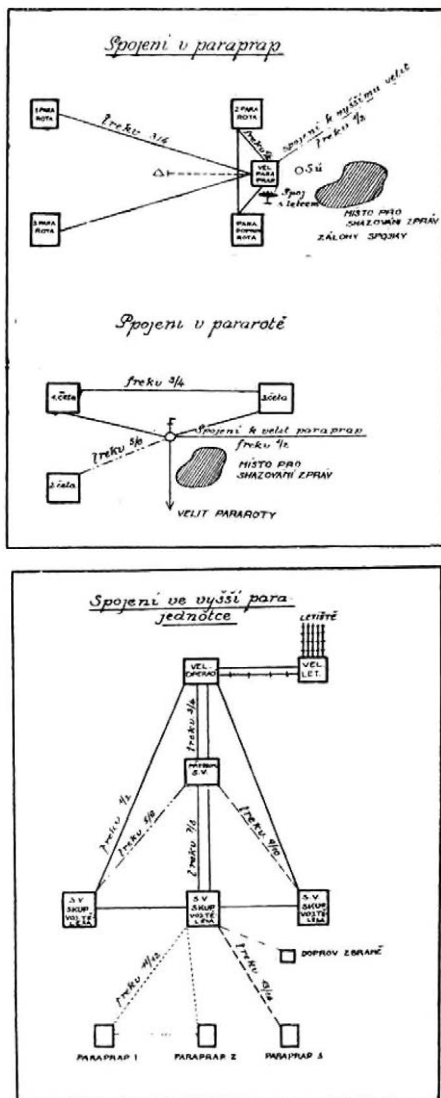
Parajednotky při seskoku v noci jsou vybaveny kromě radiopřístrojů k vedení letounů zvláštními světelnými signály. přístroji, aby smluvnými značkami usnadnily nálet dalších vln anebo upozornily na hrozící nebezpečí.

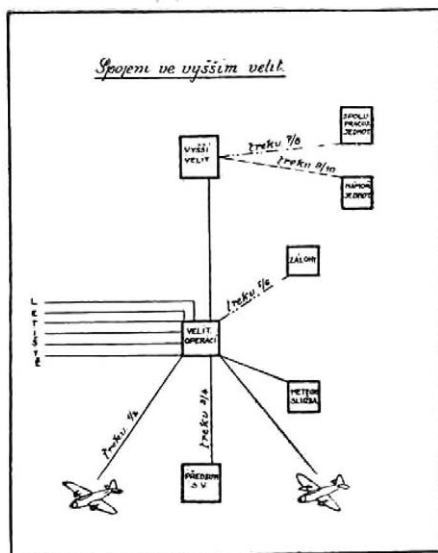
Let. výsadky, poněvadž jejich boj vyzna-

čuje se větší stabilitou než boj parajednotek, budou již hojněji vybaveny drátovými pojítky a bude jich užíváno velmi často. Zde užívá se speciálního lehkého káblu, t. z. útočného káblu.

Jak velká důležitost se přikládá spojení u let. pěchoty, jest zřejmé již z toho, že více než 10% celkového počtu parajednotek jest personálem spojovacím.

Následující 3 tabulky znázorňují schematicky spojení (spojovací plán) u jednotek let. pěchoty:

VÝCVIK LETECKÉ PĚCHOTY.

Všichni příslušníci parašednotek jsou dobrovolníci. Adepti přicházejí a rekrutují se ze všech pozemních zbraní; pěchoty, dělostřelectva, mech. jednotek a pod. a jsou po pečlivém výběru podrobeni spec. lékařským prohlídkám.

Kandidáti parašednotek musí vyhovovat po stránce tělesné i mravní.

Po stránce tělesné a zdravotní musí mít zdravé nervy, srdce, plíce, normální krevní tlak, dobrý zrak i sluch, pevnou kostru bez následku po zlomeninách, přiměřené svalstvo a šlachy a celá váha musí být úměrná celé tělesné konstrukci.

Po stránce mravní klade se důraz na ukázněnost, rozhodnost, odvahu, sebezapření a iniciativu, která v boji let. pěchoty hraje jednu z nejvýznamnějších rolí.

Takto vybraní adepti podrobují se prvé dny a týdny speciálnímu tělocviku, aby jejich těla byla připravena pro zvýšenou tělesnou námahu a možné úrazy.

Při elementárním výcviku jsou učeni technice zacházení s padákem, jeho balení a ošetřování, úpravě padáku pro parašutistu, teoreticky i prakticky na speciálních zařízeních technice seskoku s letounu, manipulaci s padákem při sestupu (vylučování oscilace, řízení padáku při sestupu do určitého směru a pod.), technice doskoku a opatření proti úrazům. Poté následují seskoky s malých výšek, asi 2-2,5 m na žíněnky z trupu letounu, jehož výška se postupně zvyšuje, při čemž se

cvičí seskok jednotlivců i celého družstva. Účelem tohoto výcviku je naučit seskakovat rychle a přesně otvorem v podlaže nebo dveřmi letounu. Tento výcvik je doplňován vhodným tělocvikem v přírodě na různých hrazdách a j. zařízeních, aby každý nabyl co největší sebedůvěry. Pozemní výcvik je zakončen na zvláštním přístroji, kde adept při seskoku s výše asi 15 m je odbrzdován zvláštním zařízením na rychlost skutečného seskoku padákem, takže po úspěšném absolvování tohoto výcviku je připraven k prvním seskokům s upoutaného balonu.

Během elementárního výcviku na zemi jsou prováděny s nimi ve volném čase zkušební lety v dopravních letounech, aby si jednak zvykli na pocit letu, letům v různých výškách bez spec. výstroje (teplé oděvy, dýchací přístroje) a prudkým změnám výšek náhlými sestupy.

Prvé praktické seskoky jsou prováděny s upoutaného balonu s výše asi 200 m, jeden denní a jeden noční, načež následují seskoky s letounu s různých výšek od 300 do 1500 za dne i za noci, nejdříve bez výzbroje a jakéhokoliv zatížení, později s výzbrojí a zatížením, ve spojení s bojovými úkoly různého druhu, ve známém i v neznámém prostoru.

Je zajímavé, že někteří parašutisté nemají seskoky s balonu v oblíbě a tvrdí, že seskok s upoutaného balonu je mnohem nepříjemnější než seskok s letounu a raději provedou dva nebo tři seskoky s letounu než jeden s balonu. Jistě je tím vina delší doba volného pádu, než se padák úplně otevře, vzrůstající rychlost pádu a delší čas, potřebný k naplnění klenby padáku proudícím vzduchem.

Základní výcvik trvá asi 4-5 týdnů, během kterých každý musí provést nejméně 5 seskoků s různých výšek za dne i za noci.

Přirozeně, že tento výcvik přináší hodně bolestivých poznatků na těle každého jednotlivce, ale ty jsou přijímány jako samozřejmost a s humorem.

Parašutističtí „nováčky“ žijí v naprostém souladu, všichni pohromadě, bez rozdílu své původní příslušnosti k jednotce. Třeba že i zde trvá „pýcha“ jednotlivých zbraní, jakákoliv řevnost ustupuje před celkovým zájmem. Je pěstováno kamarádství, které se najde jen ve stejném společném nebezpečí.

Během základního výcviku jsou všichni pečlivě pozorováni svými instruktory a neschopní adepti jsou vylučováni hned na začátku pozemního výcviku.

Pozemní výcvik je doplňován ještě technickou zbavováním se padáku jednak za bojové

24-5/44
situace, jednak za nepříznivého počasí (silný vítr, nebezpečné vláčení po zemi), balení a rozbalování zásobníků zbraní, vyzbrojení zbraněmi, reagování na kteroukoliv bojovou situaci po seskoku a vypěstování naprosté sebedůvěry, iniciativy a jistoty.

Nejhorší pocit a to nikoliv nepřírozený je právě před seskokem. Je totiž veliký rozdíl mezi seskokem padákem s letounu před jeho zřícením, kde letec nemyslí na nic jiného, než jak se co nejrychleji dostane ven, a seskokem uváženým, na který se připravuje parašutista s plným vědomím, co jej očekává. Nevadí, kolik kdo má seskoků, s jakým klidem se k seskoku chystá; je zde stále ten úžasně silný pud nespočít do vzdušného prostoru. Není to strach, ale silný pud, který možno překonat jen silou vlastní vůle.

Anglický parašutista pplk. E. W. C. Flavell popisuje tento pocit podobně, jaký má jezdec na koni, když se chystá na steeple chase. Skrčen v letounu, který se zatím blíží k místu seskoku, jest neklidný a kontroluje ještě v posledních okamžicích výstroj, aby se přesvědčil, že má vše v pořádku stejným způsobem, jak je možno pozorovati u jezdce před steeple chase, který úzkostlivě se přesvědčuje, sedě již na koni, o každé přezce a popruhu před startem. Avšak, jakmile parašutista seskočí a padák se otevře, nastává uvolnění nervového napětí a jistý pocit ulehčení. Pocit naprosté osamocení a naprosté závislosti na sobě samém dává zapomenouti na obtíže doskoku, pocit naprosté odevzanosti, jako by již nemohl nic dělati. Po přistání nastává tatáž reakce jako po seskočení následkem uvolnění celého nervového napětí, která se projevuje u začátečníků.

Aby byla udržena stálá kondice parašutistů, doporučuje se provést seskok s letounu alespoň jednou měsíčně, ovšem kromě příslušného kondičního cviku na zemi. Nemá smyslu provádět mnoho seskoků měsíčně, jelikož nervové napětí, které seskoky vyžadují, jistě by neustálo bez následků na zdraví každého jednotlivce. Přeruší-li se však tento výcvik na 2 nebo 3 měsíce, možno pozorovati na každém skokanu větší vzrušení, než při jeho prvním seskoku.

Zdá se, že za války základní výcvik má připravit nováčka k případnému použití v době co nejkratší. Teprve tehdy, nedojde-li k jeho použití, docvičuje se a zdokonaluje se v druhém období výcviku t. zv. doplňovacím.

Výcvik doplňovací je hlavně věnován intenzivnímu speciálnímu výcviku pěšímu a dokonalému ovládnutí všech zbraní a to i těch, kterých užívá nepřítel, čtení map a

náčrtů, dokonalé orientaci ve dne i v noci, učení cizích řečí (nutných frází), způsobům boje cizích armád, zvykání dlouhým a namáhavým pochodům, hladu, žízní a nespání, překonávání všech překážek, pracím speciálním, jako na př. destruktčním a pod. Klade se také zvláštní důraz na ovládnutí boje z blíзка a beze zbraní, řízení všech druhů motorových vozidel a všech typů vozidel, používaných nepřítelem.

Cílem celého výcviku je vycvičení každého příslušníka parajednotky v dokonalého bojovníka, jak po stránce fyzické, tak i po stránce mravní.

Každé příležitosti je využito k tomu, aby byly zdokonalovány iniciativa a rozhodnost v každé nepředvídané situaci, kdy může být bojovník oddělen v boji od svých druhů a musí spoléhat jen na sebe a svoji dovednost. Hlavní myšlenkou však zde zůstává, aby se každý stal nezávislým bojovníkem a útočníkem z všech okolností s vědomím bezpodmínečného plnění daného úkolu.

Při výběru k parajednotkám je dávána přednost systému dobrovolnickému před systémem odvelení, poněvadž dobrovolník má zájem, nadšení a ví, co jej očekává, co se bude od něho požadovati a více celé věci prospěje, než ten, který při pouhé myšlence, že by měl sednouti do letounu, ztrácí odvahy.

Jak již bylo v předešlé kapitole uvedeno, používá se všeobecně padáku automatického. K vnější části padáku (obalu) je upevněno statické lano asi 7-8 m dlouhé, které je na druhém konci opatřeno přezkou k upevnění v letounu. Jakmile parašutista vyskočí, vahou svého těla přetrhne pojistné motouzy, padák se sám vytáhne z obalu a prudkým proudem vzduchu se okamžitě otevře. Vnější obal padáku, který zůstává viseti na statickém lanu, je proudem vzduchu od vrtule přitlačen k trupu letadla a tyto obaly po seskoku všech parašutistů jsou vtaženy zpět do letounu některým členem posádky.

Rychlost opuštění letounu je nanejvýš důležitá, poněvadž na ní přímo záleží rozptýlení jednotky po prostoru seskoku. Sebe-menší zaváhání nebo otálení seskoku některého člena družstva znamená, že letoun uletí větší vzdálenost a že všichni, kteří vyskočí po něm, jsou oddělení velikou vzdáleností od těch, kteří vyskočili před ním.

Představme si, že letí tři letouny rychlostí asi 160 km za hod. ve tvaru V o hloubce asi 110 m a jejich posádky jsou četa

o.4-5
o bojové síle 36 mužů. Počítejme tedy, že v každém letounu je 12 parašutistů, kteří seskočí během 12 vteřin; za tuto dobu uletí letoun vzdálenost asi 440 m a na tomto prostoru je také roztroušeno družstvo v síle 12 mužů. Letí-li letoun ve výši asi 110 m a počítáme-li průměrnou rychlost pádu asi 5 m za vteřinu, dosáhne parašutista země asi za 22 vteřin; všech 36 mužů dosáhne země asi za 33 vteřin. Tož znamená, seskočí-li poslední 3 muži, první 3 jsou stále ještě asi 30 m nad zemí. Prostor, na který seskočí těchto 36 mužů, je teoreticky asi 450×110 metrů; 3 trojčlenné roje ve tvaru V představují 3 čety (108 mužů) na čtverci 410×110 m. Aby bylo dosaženo takového soustředění na zmíněné ploše, musí každý muž vyskočiti rychleji než za 1 vteřinu, nebo by musela být rychlost letounu v okamžiku seskoku snížena pod 160 km v hodině. Poněvadž však další roje letounů následují první roje asi ve 440 m a letí stejnou rychlostí jako roje první, uletí tuto vzdálenost za stejnou dobu a proto první muž posádky druhého roje skáče nad cílem současně s posledním mužem letounu předcházejícího roje.

Jsou zde uvedena pouze přibližná čísla, která odpovídají dosaženým průměrům a je přirozené, že doba sestupu padákem je různá a je přímo závislá na výšce, způsobu seskoku, velikosti použitého padáku, na povětrnostních poměrech a denní době.

Při letu letounu ve vlnách za sebou a vedle sebe dostaneme nepřetržitý dešť skokanů a rota parašutistů o síle asi 120-140 mužů může opustit letouny a dosáhnouti země přibližně za 3 minuty od seskoku prvního muže. Jakmile přistanou, během 2-4 minut může celá rota zahájit dobře mířenou a účinnou palbu z pušek a svých automatických zbraní.

Němci počítají, že ssekok a shromáždění jedné pararoty musí být provedeny během 12-15 minut.

Ssekoky provádějí se na znamení houkačky nebo světelného signálu, který upozorní, kdy se má posádka k ssekoku připravit a kdy seskočiti. Každý člen posádky ssekakuje podle svého určení (čísla) a rovněž zásobník se zbraněmi, střelivem a j. výzbrojí je automaticky vypouštěn v určitém pořadí s čísly družstva. Statické lano zásobníku je totiž připevněno ke statickému lanu určitého čísla družstva a při ssekoku tohoto čísla je zásobník vypouštěn automaticky z bombovice.

Pokud se týče speciálního výcviku let.

výsadek — uvážíme-li, že let. výsadek může být kterákoliv jednotka pozemního vojska, pokud je schopna dopravy vzduchem se svojí výzbrojí — není tento výcvik nijak zvláštní. Možno říci, že kromě speciálního výcviku bojového celý speciální výcvik technický záleží na rychlém naložení a vyložení jednotky i její výzbroje z letounu nebo kluzáku a ovšem na rychlém reagování na okamžitou bojovou situaci.

Současné s výcvikem parajednotek i leteckých výsadek souvisí také speciální výcvik příslušného leteckého personálu vzhledem k požadavkům, které na ně letecká pěchota klade.

Piloti a navigátoři musí být dokonale obeznámeni se způsobem boje let. pěchoty a zvláště parajednotek, aby tyto mohly seskočit bezpečně se správné výšky, v pravý okamžik a do určeného prostoru.

Letouny poletí pravděpodobně rychlostí 4-6 km za minutu nad neznámou krajinou, po př. v těžké PL palbě, nebo bude na ně útočeno se vzduchu, takže nalétnouti přesně na určitý prostor a v určený čas vyžaduje značných zkušeností, chladnokrevnosti, rozhodnosti a přesného odhadu právě vzhledem k požadavkům úspěšného seskoku, t. j. výšce, rychlosti, prostoru, času, povětrnostním poměrům a akcí nepřítelů.

Totéž platí o leteckém personálu let. výsadek a pilotů kluzáků i vlečných letadel.

PÁTÁ KOLONA.

S vývojem bojů německé letecké pěchoty v současné válce byly tyto boje spojeny velmi úzce s činností tajné zbraně Adolfa Hitlera, t. j. Páté kolony.

Pátá kolona hrála význačnou roli při invasi Norska a Holandska, zvláště po stránce zpravodajské. Podrobnost jejich zpráv až překvapuje, jako překvapuje i to, kdo byl všechno členem Páté kolony v těchto zemích a jak dlouho tato činnost byla prováděna, dávno před tím, než bylo vyhlášeno vlastní nepřítelství.

Pátá kolona je svojí charactersitikou původu ryze německého a všeobecně překvapí, jak starého původu Pátá kolona je a že původ její, sice v jiné obměně, možno hledati v dějinách středověku.

Již ve 14. století byly národy znepokojovány německým obchodním spolkem „Hansa“, který prováděl pod rouškou obchodu skoro tutéž ničemnou a podvratnou činnost jako dnešní Pátá kolona. Klidně možno prohlásiti, že německý obchodní spolek „Hansa“

byl předchůdcem Bohle-ho „Auslanddeutschtum“.

Od okamžiku, kdy Hitler počal systematicky organisovat „Auslanddeutschtum“, vypukly v sousedních zemích Německa nečekané nesnáze s menšinami německého původu, které se staly pouze vítanou příležitostí pro vměšování se do vnitřních záležitostí oněch států.

Možno opět klidně přiznati domněnku, že tyto nesnáze a nepokoje byly výsledkem jistého druhu činnosti členů německé Páté kolony. Není třeba se široce rozepisovati o významu „Auslanddeutschtumu“, poněvadž jsme ho zažili velmi tragicky na vlastním těle a s námi mnoho jiných národů. Teprve válka ukázala, kolik členů německé Páté kolony bylo v našich zemích a ve vlastních řadách.

Bylo to Norsko a Holandsko, kde se ukázaly prvé známky Hitlerovy tajné zbraně ve spolupráci s leteckou pěchotou.

Jméno této tajné zbraně pochází ze španělské civilní války, kdy v Madridě byli tajní přívrženci gen. Franca, kteří pracovali různými způsoby proti úspěchu republikánů a byli nazýváni členy Francovy Páté kolony.

V čem vlastně spočívá činnost Páté kolony?

Analysujeme-li metody Páté kolony, vidíme, že její činnost se skládá ze dvou období :

- 1) období činnosti před vyhlášením nepřátelství nebo vlastním přepadem,
- 2) období činnosti během útoku nebo vlastního přepadu.

Prvé období činnosti Páté kolony, t. j. před vyhlášením nepřátelství nebo vlastním přepadem možno opět rozdělit na několik samostatných druhů činnosti, z nichž na prvé místo nutno klásti činnost zpravodajskou. Zprávy o vnitřní situaci státu s hlediska vojenského, hospodářského a sociálního, to jsou vše zprávy, na jejich základě je položena celá válečná strategie.

V té době jsou konány již také přípravy pro aktivní bojovou činnost členů Páté kolony a všech členů organisací státu nepřátelských, jako je shromáždění zbraní, střeliva, výbušin všeho druhu, vojenských a autorisovaných stejnokroju (poštovních, železničních zřízeních, strážníků a pod.), přípravy pro činnost destrukční a sabotážní, zřizování tajných vysílacích radiostanic, připravování falešných a poplašných zpráv, vyhlášek, nálepek a pod. Šeptaná propaganda k podrytí morálky vojska i civilního obyvatelstva byla rozšiřována členy Páté kolony převlečenými za žebráky, potulné umělce, kazatele, lékaře, vojenskými sběhy z fronty a pod.

Období druhé vyznačuje se pak aktivní nepřátelskou činností. Členové Páté kolony jsou průvodci parajednotek a leteckých výsadek, kterým označují nejdůležitější objekty a podávají o nich zprávy; jsou organizováni a vyzbrojeni, provádějí samostatné útoky na důležité objekty, obsazují a připravují letiště, telefonní ústředny, pošty, dráhy a pod. Konají práce destrukční, sabotážní, na drahách a v provozu vůbec, porušování zatemnění, signalisují vlastním letounům, označují cíle pro bombardování pomocí ohňů, světél, kouře, značek vysekaných v trávě a obilí a pod.

Stejných metod podvratné činnosti (jakou je německá Pátá kolona) užívají též Japonci, kteří vypěstovali s německou důkladností a japonskou rafinovaností činnost své Páté kolony na vysokých stupních.

Bylo zajímavé, že při útoku na Singapore při ostřelování města byly nejvyšší budovy ušetřeny japonské dělostřelby. Majitelé fotografických atelierů v nejvyšších poschodích byli totiž aktivní japonscí důstojníci dělostřelctva, kteří z těchto míst řídili celou dělostřeleckou palbu na nejdůležitější cíle města pomocí radia.

Německá důkladnost neomezila se jen na sbírání vojenských faktů a dokumentů, nýbrž každého člena této organizace vyzbrojila automatickými zbraněmi, ručními granáty a zvláštní legitimací s přesnými instrukcemi, jaká bude jejich činnost, jakmile obdrží rozkaz smluvným znamením.

Pátá kolona se chápe každé příležitosti, která jim umožňuje jejich ničemnou činnost. Jakákoliv vnitřní protistátní činnost napomáhá v každém směru nepříteli a nejsou to vždy příslušníci státu, který útok chystá, ale jsou to často příslušníci vlastního národa, kteří nevědomky a nebo úmyslně svoji řevnivostí a nesváry podkopávají obranu vlastního státu.

A tak se setkáváme kromě členů Páté kolony ještě s horšími zjevy. Jsou to ony hnusné postavy zrůdců nasáklých ideologií totalitního systému.

Činnost Páté kolony, třebaže byla a je vždy prospěšná jakékoliv akci let. pěchoty, není podmínkou úspěchu, v každém případě mu však napomáhá. Zvláště dnes, kdy akce letecké pěchoty jsou založeny na nejmodernějších zásadách boje a na spolupráci všech zbraní, význam činnosti Páté kolony kromě činnosti zpravodajské nemá již těch hodnot, jakých měl v prvních akcích letecké pěchoty.

OBRANA PROTI ÚTOKŮM LETECKÉ PĚCHOTY.

V souvislosti s výkladem o způsobech boje let. pěchoty bude stručně pojednáno o obraně proti let. pěchotě.

O obraně bude pojednáno jenom v hrubých rysech, třebaže v zájmu věci bylo by třeba pojednat o obraně velmi podrobně.

Světová válka 1914—1918 byla jasnou formou války zákopové.

Nynější válka je ve znamení rychlých a těžkých motorisovaných jednotek, letectva a letecké pěchoty. Jejich použití vynutilo si nové bojové zásady, jak pro útok tak i pro obranu.

Charakteristický způsob útoku let. pěchoty má veliký vliv na celý obranný systém. Překvapení, rychlost akcí, prvotřídní výcvik jednotek, moderní výzbroj, to jsou vlastnosti, kterým může obrana čelit opět jen vlastnostmi podobnými.

Ža podmínek moderní války není fronty a není místa, které by mohlo být jisté. Je třeba věnovati stejnou pozornost vlastnímu týlu, který není toliko nejistý a nebezpečný, ale velmi zrádný. Každá obrana musí počítati nejen s vojenskou akcí nepřítelů hluboko v týlu vlastní fronty, ale musí být také připravena čeliti všem záludným akcím tajných i veřejných organisací státu nepřátelských které budou v činnosti jak před vyhlášení nepřátelství, tak i během vlastního útoku.

Nynější válka přinesla další poučení, že v moderní válce nestačí vycvičiti jen muže, aby byli vojáci a osvojili si vojančení, nýbrž moderní válka vyžaduje, aby celý národ byl připraven a schopen obrany proti jakémukoliv útoku. Celý národ musí být armádou, vojensky inteligentní ve všeobecném slova smyslu, aby dovedl se zdarem čeliti každému nebezpečí.

Aby obrana byla skutečně úspěšná, je třeba úzké spolupráce všech složek vojenských i civilních. Nelze podceňovati žádným způsobem snahu a nadšení brániti svoji vlast, svůj národ, civilní domobranu v malých osadách, poněvadž tyto budou hráti stejnou důležitou úlohu jako podobné složky ve velkých městech. V hodině nebezpečí musí být připraven celý národ, všichni musí znáti nebezpečí, způsoby útoku a být si vědomi v každém okamžiku svých povinností.

Tak, jako útok nepř. letecké pěchoty přijde s překvapením, tak také obranné akce vyžadují rychlé, možno říci bleskové reakce na okamžitou situaci. Hlavní a neúčinnější

zbraní, která nemůže být překonána žádnou mechanickou zbraní, je důvtip. Proto odpověď na nynější taktiku boje je činné vyjádření důvtipu ve formě stálé a běžné připravenosti vynaložiti vrcholný bojový elán chráněný rozumem.

Jak již bylo naznačeno, celý obranný systém rozpadá se ve dvě veliké, sice samostatné, avšak vzájemně spolupracující složky:

I. Civilní obrana,

II. Vojenská obrana.

Obě složky musí spolu úzce spolupracovati a navzájem se doplňovati. Je přirozené, že jejich činnost bude se dělití opět na činnost pasivní a aktivní.

Hlavní úkol celé civilní obrany je pokud možno co nejméně opotřebovati pravidelné jednotky vojenské a svoji vlastní bojovou činností — pokud jsou jí schopny — usnadniti protiakce jednotek vojenských.

Civilní obranu nutno chápati tak, že jak dobrovolníci tak i osoby k této službě zvláštním zákonem povolané, věnují svůj volný čas obraně, aniž se vzdali svého pravidelného zaměstnání.

Tyto organisované jednotky civilní obrany tvoří část ozbrojené moci a jich služba trvá po celou dobu války. Nejsou to jednotky placené státem nebo nějakou korporací, nýbrž jsou organisovány na systému dobrovolnickém. Dostávají výstroj se zvláštním označením na rozdíl od pravidelných jednotek vojenských a podle jejich úkolů jsou rovněž tak vyzbrojeny.

Nutno si uvědomiti, že nelze v žádném směru podceňovati význam civilní obrany a musí jí být věnována stejná péče jako obraně vojenské, již z toho důvodu, že ona to bude, která první pocítí pravý úder nepřátelské letecké pěchoty a na její činnost bude velmi úzce navazovati akce vojenská. Tento úder, který bude veden s překvapením, velikou rychlostí, za použití lehkého i těžkého bojového materiálu a bezohledných metod, velmi těžce na ně dolehne.

Z toho vysvitá, že civilní obrana nemůže být vyzbrojena jen vyřazenými puškami starých vzorů, nýbrž i jakostními zbraněmi včetně kulometů a speciálních zbraní, a což je neméně důležité, musí být vybaveny motorovými vozidly, aby jak hlídky, tak i celé jednotky mohly se rychle přesunovati na ohrožená místa.

Aby civilní obrana mohla s úspěchem čeliti nebezpečí, musí být v tom smyslu poučena, cvičena, po př. i vedena vojenskými instruktory.

Každá obrana, ať vojenská či civilní, musí

2. 4-5-6
míti své základy v celkovém národním uvědomění a připravenosti a v každém jednotlivci. Nutno se poučovat z osudu Holandska, Norska, Kréty a j. zemí, které byly Němci zákeřně přepadeny.

Vojáci vědí, že dostanou příslušné rozkazy od svých velitelů. Avšak uvědomují si také, že mohou být bez těchto rozkazů a budou muset jednat zcela samostatně? Kolik důstojníků, poddůstojníků a vojáků si uvědomuje, že při útoku letecké pěchoty nebudou provádět obranu linií, ale že budou provádět boj malých skupin najednou na několika místech, snad před frontou, snad za frontou a získávají úspěchy pouze na základě iniciativního jednání?

Příslušníci civilní obrany vědí, že na dané znamení (zvony) nebo po obdržení zprávy o útoku musí se v nejkratším čase dostavit na určené místo se svojí výzbrojí. Avšak vědí také, že tohoto shromáždění nemusí dosáhnouti právě na základě okamžité situace, že musí vytvořit ohniska odporu a bojovat do posledního okamžiku?

Civilní obrana musí být vycvičena tak, aby první úkoly, které jsou jí svěřeny, byly splněny spolehlivě, poněvadž splnění jejich je základem další akce pravidelných jednotek vojenských. Odpor, který se klade nepříteli, není v moderní válce pouze věcí armády. Každá osoba je schopna vykonávat určitý úkol k zesílení odporu a obrany vůbec. Každá osoba může svou činností obranu posílit anebo zeslabit. Obyvatelstvo se nesmí ukolébávat myšlenkou: „To se zde nemůže stát.“ Největším nebezpečím každého národa je podobná domněnka a spočívá v nesprávném odhadu charakteru vlastního nepřítele. Vezmeme za příklad Němce. Všechny národy, poněvadž nejsou jako oni, nedovedou a nebo často nechťejí pochopit, že přijdou-li, budou provádět ony ukrutnosti a bezohlednosti, „které se o nich vykládají“. Je základní chybou pochybovat o tom, že krutost a násilnost je typickou vlastností německého vedení války a boje vůbec. Němci nikdy neznali a nevědí, co to je fair play, a proto pryč s každou pochybností a otevřeně čelili všem skutečnostem.

Civilní obyvatelstvo může se lehce ocitnouti „v první linii“ anebo v t. zv. „no man's land“ či dokonce být obklíčeno nepřítelem. Prvou podmínkou úspěšné akce proti nepříteli je, aby civilní obyvatelstvo svým jednáním neztěžovalo obranné akce. Bude to tedy pasivní obrana civilního obyvatelstva, která je velmi značná a není možno se o ni podrobně rozepisovati. Hlavní zásadu, pokud se týče

pasivní obrany civilního obyvatelstva, je, aby civilní obyvatelstvo, pokud není aktivně účastno obrany, bezpodmínečně zůstalo ve svých příbytcích, jich neopouštělo, nehromadilo se na komunikaci a nezabraňovalo tak rychlému přesunu vlastního vojska. Platí zde zákaz evakuace.

V případě, že hrozí nebezpečí obsazení nepřítelem, nutno okamžitě zničit veškerý materiál a prostředky, kterých může nepřítel použít. Jsou to především sklady s potravinami a APH; všechna vozidla musí být odsunuta, není-li to možno, nutno je učinit naprosto nepojízdnými. Často nebude stačit odstranění pouze některou součástíku, poněvadž nepřítel si ji může donést s sebou.

Civilní obyvatelstvo musí zachováti naprostý klid, nepodléhati panice, nerozšiřovati poplašné zprávy, pozorovat bedlivě svoje okolí, dáti zadržeti všechny podezřelé osoby a hlásiti každou neobvyklou událost příslušným orgánům.

Pasivní civilní obrana nesmí být chápána jako naprostá pasivita civilního obyvatelstva k akci nepřítele. Ono musí všemožně se snažiti jakýmkoliv způsobem stěžovati činnost nepřítele. A je mnoho příkladů pasivní činnosti civilního obyvatelstva, která může být nepříteli velmi nepříjemná.

Aktivní civilní obrana je velmi odpovědná, poněvadž její úkoly a akce se budou velmi značně křížit s úkoly vojenskými, které — po převzetí do vlastních rukou — budou civilní obranou doplňovány.

Vedle normální hlásné služby střežení komunikací, důležitých vitálních objektů jako skladů a zásobovacích středisek, bude to také střežení ploch, které jsou vhodné pro seskok parašedníků nebo přistání let. výsadek, jak motor. letouny, tak i kluzáky.

Zde jest jen stručně pojednáno o civilní obraně proti útokům nepřátelské let. pěchoty. Podrobné pojednání o této složce obrany jest velmi obsáhlé.

Přistupujeme nyní k vojenské obraně, která provádí vlastní obranu za všech okolností. Pojednání jest opět velmi stručné a jest jasno, že zahrnuje v sobě tolik různých složek a že jen vojensky vzdělané osobě může být jasno o významu jakékoliv činnosti.

Vojenská obrana záleží především v pečlivém výcviku celých jednotek a všech jednotlivců, aby mohli být s úspěchem čeleno každému nebezpečí. Nutno především cvičit okamžitou reakci jednotek i jednotlivců, hlavně velitelů, na okamžitou situaci. Jest třeba cvičiti stálou ostražitosť k vlastnímu okolí. Tato ostražitosť musí se stát zvyklostí.

5. 4 - 5 / 44
Jestliže zvyk této ostrážitosti není pěstován během výcviku, nebude tak łatwo získána bez obětí ve skutečném boji. Nesmí býti opomíjena obrana proti „válce nervů“. Každý musí býti na ni dobře připraven. Nebude-li pevný proti malým nástrahám, těžko oddolá nástrahám větším.

Třebaže i obrana vojenská skládá se z obrany pasivní i aktivní, budeme se především zaujímat o obranu aktivní.

Tuto obranu aktivní zase nutno rozdělit na činnost :

- a) před vlastní akcí nepřítele čili činnost přípravou a
- b) během vlastní útočné akce nepřítele.

Do aktivní obrany proti nepř. let. pěchotě nutno zahrnouti všechny složky armády.

Předně to bude letectvo všeho druhu. Letectvo zpravodajské musí střežiti nápadné hromadění doprav. letectva nepřítele, jeho činnost leteckou, soustřeďování nepř. jednotek v blízkosti těchto shromáždění. Tato místa stanou se jistě cílem let. bombardování. Zvýšená letecká činnost nepřítele nad určitými vlastními prostory, které budou nepřítelem fotografovány a pozorovány, bude prvou známkou k zamýšlenému útoku. Bude úkolem letectva stíhacího a bitevního, aby bylo připraveno k proti akci a stalo se pánem vzdušného prostoru.

Jen na základě dokonale organisované pozorovací a hlásné služby možno získati přesné údaje o hrozičím nebezpečí. Zde opět vyniká přednost radiospojení mezi jednotlivými odpovědnými body, aby všechny zprávy byly přesně a včas dodány.

Vedle letectva jsou všechny zbraně vhodné k provádění OPL, tudíž protiletadlové dělostřelectvo, velkorážné PL kulometry a všechny kulometry se speciálními protiletadlovými zaměřovači.

Tyto zbraně budou přiděleny k objektům, které mají býti především chráněny před leteckými útoky. Tím se objevuje zde poznatek, že nelze prováděti souvislou obranu proti útoku letecké pěchoty na celém prostoru území, nýbrž, že lze brániti pouze prostory, mající význam strategický nebo taktický, jak v týlu vlastní fronty tak i daleko v zázemí.

Některé objekty budou vyžadovati statické obrany, zatím co jiné prostory budou střeženy a bráněny systémem rychlých záloh, umístěných v okruhu možných cílů útoku nepř. letecké pěchoty. Kromě těchto místních záloh musí míti velitel určité oblasti zvláštní zálohu k použití proti jádru útočníka. Není pochybnosti o tom, že záložní jednotky statické obrany musí býti schopny zasáhnouti ve

prospěch jiného napadeného prostoru, pokud ovšem nehrozí nebezpečí útoku vlastnímu prostoru (viz náčrt IV a V).

Statická obrana musí býti prováděna v prostorech a místě strategického nebo taktického významu, vitálních objektů vojenských, hospodářských a průmyslových, a komunikací všeho druhu, kde je možnost nepř. akce velmi pravděpodobná.

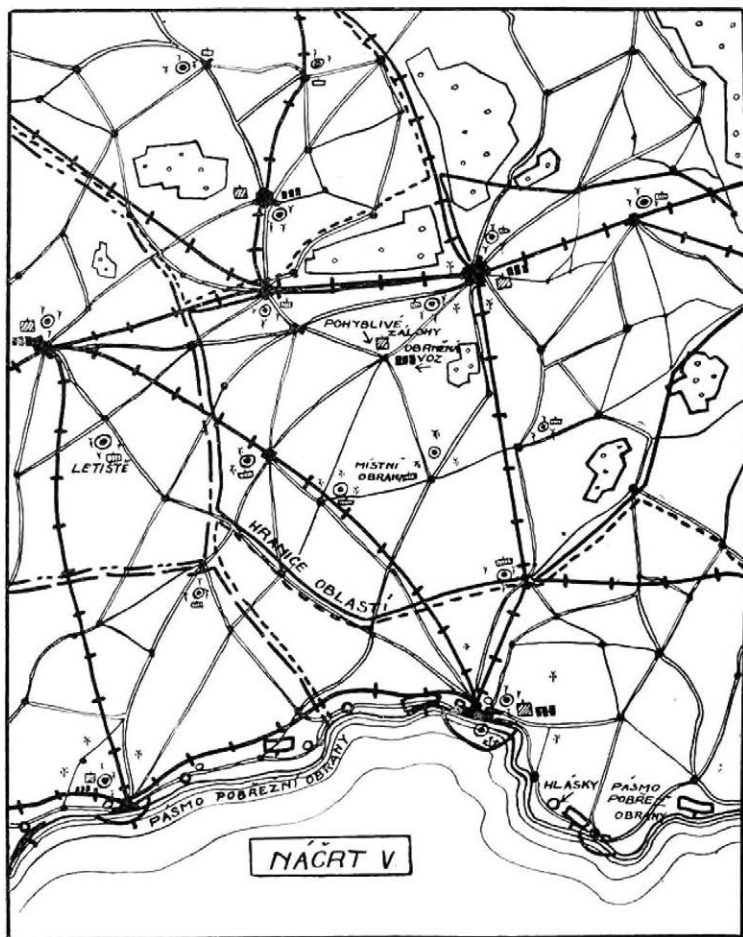
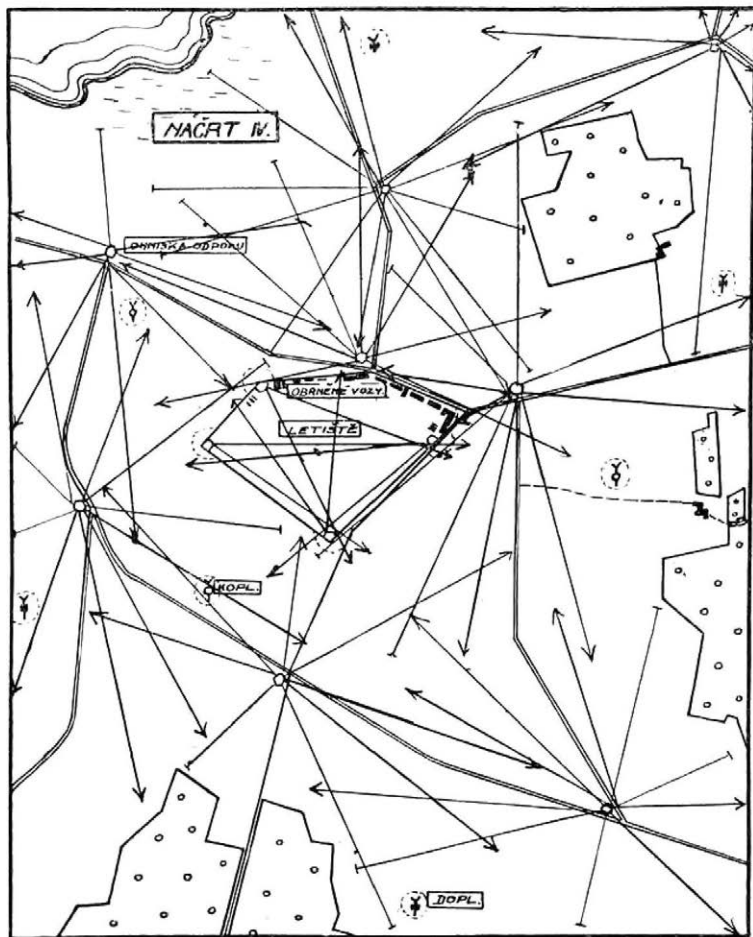
Všechny objekty musí býti schopny brániti se do všech směrů a to i proti útokům se vzduchu. Veliký důraz klade se na velmi dobré maskování, neboť každé obranné opatření, zjištěné nepřítelem, bude v případě útoku napadeno nepř. letectvem. Účinek bombardování je velmi snížen, jsou-li jednotky OPL rozptýleny a umístěny v krátkých, hlubokých a úzkých zákopech. Všechny zákopy a pal. stanoviště musí býti budovány nenápadně a nepravidelně. Nesmí býti zapomináno na záměnná stanoviště a na klamné obranné stavby ke klamání nepřítele (dřevěné DOPL, tanky, letouny a pod.).

Obzvláštní pozornost nutno věnovati letišťům a plochám, vhodným pro přistání. Zvláště letiště blízko pobřeží budou jistě cílem útoku, aby mohly býti provedeny letecké výsadky za účelem vytvoření předmostí. Kromě normálních letišť budou cílem útoku letiště letectva stíhacího, aby tak byla ochromena obrana prostoru vlastními letectvem a získána místní převaha ve vzduchu.

Proto význam statické obrany letišť vystupuje do popředí a jest třeba uvědomiti si, jaké jsou úkoly této obrany. Předně :

- a) zajistiti nerušený provoz na letišti pro potřebu vlastního letectva,
- b) zabrániti nepříteli použití letiště pro jeho akce,
- c) chrániti vlastní letecký materiál a všechna zařízení, nutná k hladkému leteckému provozu.

Statická obrana letišť musí býti organisována dokola, poněvadž nutno očekávati útok se všech stran. Tato obrana je zbudována do hloubky. Všeobecná obrana letiště pozůstává z obrany vnější a vnitřní. Vysunutá ohniska odporu na důležitých komunikacích vně vlastního chráněného prostoru mají za úkol nejen střežiti komunikace, ale i zadržeti prvý organisovaný útok a poskytnouti čas vlastní obraně k zásahu. Pal. stanoviště DOPL nutno organisovati do hloubky v krytých pal. postaveních s možností palby do všech směrů. Jak u DOPL, tak i u KOPL je výhodno při rozmístění v terénu — pokud to ovšem množství materiálu dovoluje — ponechávati pohromadě dvojice neb dokonce i

trojice zbraní za účelem zachování palebné síly v případě, že některá zbraň je zášahem vyřaděna z boje. Úkolem jejich je chránit přístupy se vzduchu k přistávacím plochám anebo jiné důležité objekty letiště, musí být schopny položit okamžité palby na přistávací plochy a v každém případě být schopny obrany proti nepř. ÚV, vyložené z letounů. Tyto palby jsou prováděny jen na rozkaz příslušného velitele.

Rovněž palba pěchotních zbraní na nepř. leteckou pěchotu může být zahájena pouze na rozkaz příslušného velitele (důstojníka nebo poddůstojníka, pokud má velitelskou funkci jako vel. družstva, čety a nebo jiné skupiny). Palba pěchotních zbraní musí být řízena na živé cíle; palba na padáky zůstává bez účinku. Nejvhodnější okamžik k zahájení palby je během sestupu nebo doskoku parašutisty, v době, kdy se zbavuje nosných popruhů padáku, hlavně pak, když se snaží vyzbrojit zbraněmi a střelivem ze zásobníku zbraní. Proto je velmi důležité pozorovati dopad zásobníku zbraní po př. jednotlivých kusů rozložených těžkých zbraní a položit na ta místa palbu automatických zbraní. Je výhodné určit skupiny nebo družstva, jichž úkolem bude pozorovat shození a dopad zásobníků, aby se jich sami včas zmocnili a nebo je zničili.

Střelci z pušek zahájí palbu na parašutisty, jakmile se dostanou na účinný dostřel, t. j. asi 400m. Při síle větru do 2,5m za teřinu nutno mířit na střed cíle. Při silnějším větru je třeba zachovávat pravidla o střelbě na pohyblivé cíle. Hledí se během střelby nemění. Každý střelec zaujímá nejvýhodnější polohu k palbě, nejčastěji to je poloha kleče nebo stoje. Určovat jednotlivé cíle se nedoporučuje, nýbrž každý střelec pálí prostě na nejbližší cíl. Jestliže je seskok proveden s výše asi 120 — 150m, trvá sestup asi 20 — 25 vteřin; dobře vycvičený střelec z pušky vypálí za tuto dobu nejvýše 5 dobře mířených ran.

Zkušenosti z Kréty dokázaly veliký význam palby z pušek proti parašutistům. Přesná palba z pušek a automatických zbraní jednotlivými ranami je stále hodnotnější, než palba v salvách nebo v dlouhých dávkách. Utkání německých parašutistických jednotek s „Anzaky“ dokázalo: 80% parašutistů bylo zabito během sestupu s výše 120 m právě přesnou puškovou palbou.

Palba z kulometů je prováděna speciální střelivem, při čemž každá 4. střela je svítivá. Hledí je postaveno na vzdálenost cíle v okamžiku zahájení palby a během palby

se nemění. Zásady zamíření jsou stejné jako při palbě z pušek.

Palba z lehkých kulometů provádí se z podstavce nebo z ramene střelce, těžké kulomety jsou zásadně opatřeny podstavci. Střílí se jednotlivými ranami nebo malými dávkami na jednotlivé cíle, nikdy se nesmí střílet na prostor, poněvadž je to plýtvání střelivem. Vnitřní obrana letiště bude prováděna jednak určenými jednotkami vojenskými, jednak vlastním personálem letiště. Tato vnitřní obrana letiště je vybudoována na systému kul. hnízd a malých ohnisek odporu, které musí být schopny zabránit přistání nepřátelských parajednotek neb leteckých výsadek na letišti.

Přistávací plochy, které nejsou používány k provozu, jsou pravidelně opatřeny překážkami, bráncími přístání jak letounů, tak i kluzáků; jsou to prázdné sudy, silné dřevěné nebo železné kůly, silná lana, napjatá v určité výši nad zemí a pod.

K zabránění přistání na normálních přistávacích plochách používá se v krajním případě — kromě položených paleb dělostřelectva a kulometů — i vozidel, která se rozvezou nepravidelně po příslušných plochách.

Jako při každé rychlé akci, tak zvláště zde musí být dobře vypracována síť hlášené, pozorovací a spojovací služby. Nejlépe se uplatňuje radio, smluvená optická znamení (rakety, Lukas, Aldis světla a pod.), poněvadž drátová pojítka mohou být snadno poškozena nebo zničena, pokud nejsou vedena pod zemí.

Tohoto obranného systému při obraně letišť možno použití s malými změnami podle místních poměrů při obraně každého důležitého objektu.

Poněvadž let. pěchota hlavně při nočních akcích musí se držeti komunikací, jednak, aby je přehradila, jednak, aby se zmocnila všech vozidel, je třeba věnovat komunikacím velikou pozornost. Budou to právě komunikace, na kterých se často nejdříve setkáme s nepřátelskou leteckou pěchotou. Střeženy a bráněny musí být všechny povrchové stavby na komunikacích, jako mosty, viadukty, tunely a pod. Stálé hlídky, procházející mezi jednotlivými objekty, kontrolují komunikace mezi jednotlivými koncovými body. V případě nebezpečí na dané znamení okamžitě zasáhne speciální hlídky na obrněných vozidlech.

Kolony musí být chráněny speciálními oddíly proti parajednotkám. Při napadení některého vozidla nesmí se nikdy celá kolona

5.4-5/44

zastavit, nýbrž pokračovat co nejrychleji v jízdě, pokud není komunikace skutečně zatarasena.

Silniční označení provozu musí být stále kontrolována, nejsou-li nepřitelem falšována, aby byl způsoben zmatek v dopravě.

Znovu a znovu třeba upozorňovat na stále maskování a zastírání celého obranného systému. Jen tak je možno vyhnout se zbytečným ztrátám a škodám a často svěsti nepřítele k tomu, že přistane v našich přípravených palbách a nebo tak blízko, že může být jediným energickým náporem zničen.

Útok nepř. let. pěchoty může přijít v době a na místě nejméně očekávaném.

Ať se objeví nepřítel kdekoli a jakkoliv, musí být rychle a jasně uvažováno a rozhodováno o způsobu protiakce. Nikdy nesmí být zapomenuto, že obranu proti nepř. let. pěchotě nutno vést útočně. Je nutný okamžitý energický zásah bez ohledu na nebezpečí, aby bylo zabráněno jeho usazení a dosažení jakékoliv místní převahy. Při opožděném zásahu má vždy nepř. letectvo možnost ničit komunikace a zabránit a nebo zpozdit přísun záloh.

Přijde-li zpráva, že nepřítel přistál na některém místě, nikdy nesmí být přepokládáno, že bude v té době ještě na hlášeném místě. Nepřítel se jistě co nejrychleji rozptýlí do terénu a bude postupovat v vytčené cíle svého útoku.

Je třeba ohodnotit došlou zprávu, od koho, jak a kdy tato zpráva přišla. Je to jen věc opatrnosti, že se dá zpráva prověřit, nejlépe hlídkou vedenou důstojníkem, aby na místě opatřil přesné zprávy a informoval se o situaci. Toto opatření bude vždy nutné, byla-li zpráva dodána příslušníky civilní obrany. Stačí, seskočí-li několik parašutistů a obživne jimi celá obloha. A tak se velmi často stává, že nezkušený pozorovatel hlásí, že viděl seskočiti 50 mužů z jediného Ju-52 — ačkoliv tento typ letounu je schopen unést nejvíce 14 parašutistů i s výzbrojí.

Jakmile dojde zpráva o přistání nepř. let. pěchoty, je třeba:

- 1) Zjistiti alespoň přibližně dobu přistání, místo, počet a výzbroj.
- 2) Odhadnouti, co je asi cílem útoku nepřítele.

- 3) Zjistiti vzdálenost místa vlastních protiparašutistických jednotek od místa přistání.
- 4) Odhadnouti, co za tu dobu mohly jednotky nepřítele provést.
- 5) Kde nyní možno očekávat jejich přítomnost.
- 6) Rozhodnutí, jakým způsobem se bude tomuto útoku čelit:
 - a) bráněním určitých objektů bez ohledu na činnost nepřítele;
 - b) přímou akcí proti nepř. let. pěchotě;
 - c) prováděti oba úkoly současně.

Přesných zpráv o nepříteli třeba získati průzkumem. Zde se nejlépe osvědčují motorizované převzvědné oddíly, které mohou dodat rychlé a přesné zprávy pomocí radia a mohou také svými obrněnými vozidly, dobře vyzbrojenými i zbraněmi PT, velmi účinně a úspěšně zasáhnouti. Úkol průzkumu bude nejen zjistiti obrysy nepřítele obsazeného prostoru, ale také průzkum komunikací, vedoucích do ohroženého prostoru, nejsou-li zničeny.

Zatím úderné jednotky, určené k přímému zásahu, jsou drženy pohromadě na hlavních komunikacích a podle došlých zpráv jsou vysílány proti zjištěným odporům.

V podstatě nutno prováděti tužší infiltrační taktiku, jakou provádí nepř. čelné jednotky, hlavně části MPO — které, pokud ovšem nemají přímého rozkazu zdolati každý odpor, nebudou se zdržovati bojem s každým odporem, nýbrž půjdou především na cíl, obcházející odpory na komunikacích a nechávající nepř. ohniska odporu jednotkám zadních sledů. Tento způsob boje může donutiti nepřítele k ústupu při nejmenším vědomí obklíčení a nepřidá nepříteli nijak na sebevědomí.

Neustálé podávání podrobných zpráv o umístění, síle a prostředcích nepřítele náleží k nejdůležitější části akce a jen tak možno zjistiti vlastní jádro nepřítele.

Po zjištění obrysů nepřítelem obsazeného prostoru je nutno ho co nejrychleji izolovati a zabrániti jakémukoliv zesílení nebo zásobování a přejíti okamžitě k přímé akci. Hlavním cílem bude nepřítele sevřít na velmi malém prostoru a zničit a nebo infiltrační metodou izolovati a rozprášené části zničit postupně.